

Underbilag 2 til Bilag 2.

Til Retsplejeudvalget.

Ved Retsplejelovens § 1031, saaledes som denne er ændret ved første Tillægslov, fik alle, der ved Lovens Ikrafttræden havde Beskikkelse som Underretssagfører, Ret til at møde for begge Landsretter samt Sø- og Handelsretten i alle Sager, baade første Instans-Sager og Ankesager, men ved Tillægsloven blev det udtrykkeligt fastslaaet, at de paagældende dog ikke paa dette Grundlag kunde faa Beskikkelse som Landsretssagførere eller betegne sig som saadanne. De paagældende var følgelig Landsretssagførere af Gavn — men ikke af Navn.

Ved Lovens Ikrafttræden androg de ommeldte § 1031-Sagførere i København ca. 24 pCt., i Provinsen ca. 70 pCt. af samtlige Sagførere. Jeg henviser herom til medfølgende Statistik, jeg har indhentet fra Sagførerraadets Sekretariat over alle Sagførere (bortset fra Højesteretssagførerne og dem, der har deponeret deres Bestalling). Siden 1. Januar 1920 er Forholdet imidlertid ændret derhen, at de ommeldte § 1031-Sagførere nu kun andrager ca. 16 pCt. og ca. 43 pCt. af alle Sagførerne for henholdsvis København og Provinsen, medens Landsretssagførerne allerede nu andrager ca. 16 pCt. og 18 pCt. for henholdsvis København og Provinsen. Den Forskydning, der saaledes har fundet Sted i de forløbne 9 Aar, vil, efterhaanden som Aarene gaar, tage stærkere og stærkere Fart. Samtidig vil, som ogsaa Statistikken viser, Antallet af de egentlige Underretssagførere blive forøget. Underretssagførerne vil nemlig fremtidig bestaa *dels* af Sagførere, der ikke er juridiske Kandidater, og som derfor er udelukkede fra at procedere for Landsretten, *dels* af juridiske Kandidater, der paa Grund af Eksamen *aldrig* kan erholde Beskikkelse som Landsretssagførere, *dels* af juridiske Kandidater, der ikke har kunnet bestaa Prøven for Landsretten, *dels* af juridiske Kandidater, der paa Grund af Ungdom endnu ikke har kunnet indstille sig til Landsretsprøven, og *dels* endelig af juridiske Kandidater, der enten ikke har Lyst eller ikke har Mod til at indstille sig til Landsretsprøven. Men hvad enten det drejer sig om den ene, den anden, den tredje, den fjerde eller den femte af disse Kategorier, kan § 1031-Sagførerne ikke være tjent med at forveksles med nogen af disse, naar Lovgivningsmagten dog har givet dem Ret til at procedere for Landsretten i alle Sager. § 1031-Sagførerne mener allerede nu at kunne paavise adskillige Eksempler paa, at faste Klienter i en Landsretssag er gaaet til en dem fremmed Landsretssagfører, fordi Klienterne gik ud fra som givet, at naar de paagældende ikke var Landsretssagførere, kunde de heller ikke procedere for Landsretten. Dette er uheldigt saavel for den Sagfører, hvem det gaar ud over, som for den Klient, der ikke faar Lejlighed til at benytte den Sagfører, som han har størst Tillid til. Og den Slags Tilfælde vil, efterhaanden som Antallet af Landsretssagførerne og de egentlige Underretssagførere stiger, sikkert blive hyppigere med Aarene.

Man kan mene, hvad man vil om, hvorvidt det var rigtigt ved Retsplejelovens Ikrafttræden at give de paagældende § 1031-Sagførere Ret til at procedere for Landsretten i alle Sager, men har man een Gang givet dem denne Ret (en Ret, som de i vidt Omfang har benyttet sig af), forekommer det mig at være en naturlig Konsekvens og et simpelt Retfærdighedskrav, at de paagældende ogsaa faar Ret til at betegne sig som Landsretssagførere. De, der driver ensartet Virksomhed, bør have Ret til at benytte ensartet Betegnelse. Det drejer sig her om Personer, der for de flestes Vedkommende har bestaaet den juridiske Fællesprøve med 1ste Karakter, og som allerede nu har en saa stor Modenhed og mangeaarig Erfaring (de yngste af dem er nu over 35 Aar), at jeg ikke kan se, at det kan være forbundet med nogen Betænkelighed at give dem Ret til at benævne sig som Landsretssagfører. Venter man alt for mange Aar, har de paagældende ingen